

verscheidene zijn reeds een paar dagen geleden uitgezeild, om te zien of er nog wat te vangen viel. De langdurige rust had de beurzen geleegd en de visschersbevolking genoopt, spoedig naar verdiensten om te zien. Van middag echter zijn de meeste visschers weergekeerd, enkelen met een goede vangst. Het grootste deel echter met weinig meer dan voldoende, om de kosten goed te maken.

De haven levert een prettig gezicht. In een dubbele rij liggen de kleine schuitjes aan de kade, vroolijk dansende op de kleine golfjes; luchtig schommelend onder den niet te sterken winddruk. Overall is men ijverig bezig met spoelen en schrobben, in de huizen, op de straten, op de schuitjes; alles moet morgen keurig in orde wezen. Vooral op een tweetal is men vlijtig aan 't werk. Het eene, een nieuwe schuit, hier en daar met blinkend koperen beslag, ziet er al zeer netjes uit. De man, die daar voorover gebukt staat en poetst en schrobt, of hij er schatten mee verdient, is onze oude kennis: „Bot-Jaap.”

Alsof 't voor hem zelf was, is hij bezig geweest de schuit van Jonge Krelis op te knappen.

Met een onderzoekenden blik bekijkt hij het vaartuigje en dan keert hij zich tot den jongen, die met den zwabber het dek afboent en zegt: „Nou kan je wel naar je moeder gaan, spiering! — Zeg, Kees! laat Piet ook maar gaan, jullie bent nou ook mooi genoeg!”

De jongens, vooral Piet Molm, laten 't zich geen tweemaal zeggen en in een oogenblik zijn ze op den wal en gaan ze huiswaarts.

Piet, die nu scheepsjongen is, zet een parmantig gezicht en of hij zijn zeelaarzen aan heeft, stapt hij de Nieuwstraat in en naar huis.

Daar is de toestand heel wat verbeterd. Dinsdagsochtends was Bot-Jaap even komen aanloopen om naar Molm te kijken. Toen hij voor 't bed stond had hij op eens geroepen: „Vrouw Molm, kom ereis hier!” Toen vrouw Molm bij 't bed kwam, zag ze dat haar man wakker werd. Eerst deed hij de oogen open, lichtte den rechterarm op en streek met de hand over het gelaat. 't Hoofd keerde zich op 't kussen om, de oogen sloten zich en gingen weer open, en knipten tegen het flauwe licht. Daar veegden de vingers in de oogen of er stof in zat en wezenloos keken ze de beide angstig wachtenden aan.

„Waar ben ik? — Wie ben je?”

Geen woord kon vrouw Molm over de lippen brengen.

„Wat drommel, hou je taai, hoor!” zei Jaap, haar op zij duwende.

„Wel kerel, zie je dan niet, dat je thuis in 't bed ligt en dat je vrouw hier staat! Wel heb ik ooit van mijn leven. Kan je niet meer kijken, Jô!”

Maar toen kon vrouw Molm 't niet meer houden en ze pakte haar mans hand en zoende die en op zijn gezicht, en ze aaide hem, net als een klein kind. En daar kende hij haar weer. „Dag Jaap, dag vrouw, ben jij dat? — Ben ik ziek? — Wat is mijn arm raar, mijn linker, wat is dat? — — Zoo Bot-Jaap, ben jij daar ook? Wat wat kom jij doen?”

De vrouw kon niets zeggen, maar Bot-Jaap wel. „Ja Molm, je bent ziek geweest. Maar nou wordt je wel weer beter, hoor ouwe jongen, hou je maar